

Sygn. akt II W 684/20

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

26 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca – Sędzia Sylwia Zierkiewicz

Protokolant Monika Gąsior

po rozpoznaniu 26 lutego 2021 roku

sprawy przeciwko **T. S.**

PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

w dniu 19 kwietnia 2020 r. ok. godz. 16:15 w S. na ul. (...) wbrew obowiązkowi nie udzielił umundurowanemu funkcjonariuszowi Policji upoważnionemu z mocy ustawy do legitymowania osób wiadomości co do swego miejsca zatrudnienia i miejsca zamieszkania,

tj. o wykroczenie z art. 65 § 2 k.w.;

- I. uniewinnia obwinionego T. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku,
- II. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpow kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

II W 684/20

UZASADNIENIE

19 kwietnia 2020 roku około godziny 16.15 na ul (...) w S. funkcjonariusze Policji Ł. M. i K. S. (1) pełniąc służbę, zauważyli mężczyznę, który robił zdjęcia. Na widok radiowozu mężczyzna schował aparat i kontynuował ruch pieszy. Funkcjonariusze podjechali do mężczyzny, którym okazał się znany im T. S. zamieszkały przy ul (...) w S. i nakazali mu zatrzymanie się na co ten nie reagował, a następnie w innym miejscu zatrzymał się i wyjaśnił, że nie mógł się zatrzymać w tamtym miejscu, z uwagi na stan zdrowia, po czym wyciągnął z kieszeni aparat fotograficzny i robił zdjęcia najprawdopodobniej tablicy informacyjnej mieszczącej się na pobliskiej budowie. Na pytanie funkcjonariuszy gdzie obwiniony idzie wskazał na las i łąkę, po czym udał się w kierunku łąki na której usiadł. Na pytanie w jakim celu robił zdjęcia obwiniony odpowiedział, że może być zainteresowany kupnem nieruchomości. Obwiniony został pouczone o treści art. 38 §2 kpow i art. 65 k.w. w związku z niestosowaniem się do ograniczeń związanych z pandemią (...)19. Mimo tego nie podał funkcjonariuszom swoich danych dotyczących zatrudnienia i miejsca zamieszkania.

Dowody:

- notatka urzędowa k. 5, 6
- oświadczenie o treści art. 38 § 2 kpow
- zeznania Ł. M. k. 9

- pismo K. w/m k. 11

- zeznania K. S. (2) k. 98,

19 kwietnia 2020 roku obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii, w którym zawarty był § 5 stanowiący:

„Do dnia 19 kwietnia 2020 r. zakazuje się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej **przemieszczania się osób** przebywających na tym obszarze, z wyjątkiem przemieszczania się danej osoby w celu: 1) wykonywania czynności zawodowych lub zadań służbowych, lub pozarolniczej działalności gospodarczej, lub prowadzenia działalności rolniczej lub prac w gospodarstwie rolnym, oraz zakupu towarów i usług z tym związanych; 2) zaspokajania niezbędnych potrzeb związanych z bieżącymi sprawami życia codziennego, w tym uzyskania opieki zdrowotnej lub psychologicznej, tej osoby, osoby jej najbliższej w rozumieniu art. 115 § 11 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1950 i 2128 oraz z 2020 r. poz. 568), a jeżeli osoba przemieszczająca się pozostaje we wspólnym pożyciu z inną osobą – także osoby najbliższej osobie pozostającej we wspólnym pożyciu, oraz zakupu towarów i usług z tym związanych; 3) wykonywania ochotniczo i bez wynagrodzenia świadczeń na rzecz przeciwdziałania skutkom (...)19, w tym w ramach wolontariatu; 4) sprawowania lub uczestniczenia w sprawowaniu kultu religijnego, w tym czynności lub obrzędów religijnych”.

Wykroczenia z art. 65 § 2 k.w. dopuszcza się osoba, która wbrew obowiązkowi nie udziela właściwemu organowi państwowemu lub instytucji upoważnionej z mocy ustawy do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do tożsamości własnej lub innej osoby, swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania. Przy czym w doktrynie prawa wykroczeń prezentowane są poglądy, że w przypadku, w którym funkcjonariusz organu państwowego lub upoważnionej do legitymowania instytucji żąda podania wskazanych w przepisie danych osobowych **w sytuacji, gdy nie ma do tego podstawy prawnej**, obywatel może odmówić podania danych osobowych bez konsekwencji prawnych.(III KK 291/11 - Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2011 roku).

W dniu 19 kwietnia 2020 roku, obowiązywała USTAWA z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi¹⁾, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., a w niej zwarty w art. **46 ust** 1 stanowiący: „Stan zagrożenia epidemicznego lub stan epidemii na obszarze województwa lub jego części ogłasza i odwołuje wojewoda, w drodze rozporządzenia, na wniosek państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego. Ustęp 2. Jeżeli zagrożenie epidemiczne lub epidemia występuje na obszarze więcej niż jednego województwa, stan zagrożenia epidemicznego lub stan epidemii ogłasza i odwołuje, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej, na wniosek Głównego Inspektora Sanitarnego. Ustęp 3. Ogłaszając stan zagrożenia epidemicznego lub stan epidemii, minister właściwy do spraw zdrowia lub wojewoda mogą nałożyć obowiązek szczepień ochronnych na inne osoby niż określone na podstawie art. 17 ust. 9 pkt 2 oraz przeciw innym zakażeniom i chorobom zakaźnym, o których mowa w art. 3 ust. 1. Oraz ustęp 4 „W rozporządzeniach, o których mowa w ust. 1 i 2, można ustanowić:1) czasowe ograniczenie **określonego sposobu przemieszczania się**.

Z cytowanych przepisów wynika, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 kwietnia 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii nie miało oparcia w ustawie, albowiem dotyczyło ono **przemieszczania się, a nie określonego sposobu przemieszczania się**. Stad też zachowanie T. S. nie wyczerpywało znamion wykroczenia, funkcjonariusze nie mieli podstawy prawnej do legitymowania, wiadomości lub dokumentów co do tożsamości własnej, swego obywatelstwa, zawodu, miejsca zatrudnienia lub zamieszkania T. S.. KONSTYTUCJA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 2 kwietnia 1997 r. w art. Art. 31. 1. Wolność człowieka podlega ochronie prawnej. (...) Nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje. 3. Ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego

bezpieczeństwa lub porządku publicznego, (...) Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Z tych też powodów obwinionego T. S. należało uniewinnić.